

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

„Vy jste moje ruce“

Jako učedníci Ježíše Krista jsme povoláni spíše podporovat a uzdravovat než odsuzovat.

Vypráví se příběh o jedné velké soše Ježíše Krista, jež byla při bombardování během 2. světové války vážně poškozena. Když obyvatelé města našli tuto sochu v sutinách, rozesmutilo je to, protože socha byla oblíbeným symbolem jejich víry a přítomnosti Boha v jejich životě.

Odborníci téměř celou sochu restaurovali, pouze ruce byly poškozené natolik, že se nedaly opravit. Někteří navrhovali, aby nějaký najatý sochař vytesal ruce nové, ale ostatní chtěli sochu nechat tak, jak je – jako trvalou připomínku tragédie války. Nakonec socha zůstala bez rukou. Ale lidé onoho města doplnili na podstavec sochy Ježíše Krista nápis „Vy jste moje ruce“.

My jsme ruce Kristovy

V tomto příběhu se skrývá hluboké ponaučení. Často, když myslím na Spasitele, si Ho představuji s nataženými rukama – ochotného utěšit, uzdravit, požehnat a projevit lásku. Když mluvil s lidmi, nikdy nemluvil *povýšeně*. Měl rád pokorné a mírné – kráčel mezi nimi, sloužil jim a nabízel jim naději a spasení.

To dělal během svého smrtelného

života; a přesně to by dělal i dnes, kdyby tu žil s námi; a přesně to máme dělat i my jako Jeho učedníci a jako členové Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů.

Dnes, v toto nádherné velikonoční dopoledne, se naše myšlenky a srdce obračejí k Němu – k Naději Izraele a ke Světlu světa.

Když následujeme Jeho dokonalý příklad, naše ruce se mohou stát Jeho rukama; naše oči Jeho očima; naše srdce Jeho srdcem.

Naše ruce mohou objímat

Způsob, jakým členové naší Církve slouží druhým, na mě dělá velký dojem. Když se dovídáme o vašich

nesobeckých obětech a ohromujícím soucitu, naše srdce přetéká vděčností a štěstím. Jste zářícím světlem světa, a na celém světě jste známi pro svou dobrotivost a soucit.

Naneštěstí čas od času slyšíme také o členech Církve, kteří ztratí odvahu a postupně přestanou chodit na církevní shromáždění a podílet se na nich, protože mají pocit, že tam nezapadají.

Když jsem byl malý chlapec, bylo Německo následkem 2. světové války zlomené a zruinované. Mnozí měli hlad, byli nemocní a umírali. Dobře si vzpomínám na humanitární zásilky potravin a ošacení, jež přicházely od Církve v Salt Lake City. Až do dnešního dne si stále vybavuji vůni oblečení i onu sladkou chuť konzervovaných broskví.

Někteří vstoupili do Církve kvůli tomu, co tehdy dostávali. Někteří členové se na tyto nově obrácené dívali povýšeně. Dokonce pro ně měli hanlivou přezdívku: *Büchsen Mormonen* neboli „Mormoni z konzervy“. Odmítali tyto nové členy, protože si mysleli, že odpadnou, jakmile budou jejich časné potřeby uspokojeny.

Ačkoli někteří opravdu odešli, mnozí zůstali – chodili na shromáždění, zakoušeli sladkost evangelia a pocítovali ono něžné objetí laskavých bratrů a sester. Nalezli svůj „domov“. A dnes, o tři a čtyři generace později, vedou stopy mnoha rodin v Církvě zpět až k těmto obráceným.

Doufám, že my přijímáme všechny Boží děti a máme je rádi, včetně těch, kteří se možná jinak oblékají, jinak vypadají, mluví nebo jen dělají věci jinak. Vyvolávat v druhých pocit, že jsou méněcenní, není dobré. Ty, kteří jsou kolem nás, pozvedejme. Přijímejme je s otevřenou náručí. Projevujme bratrům a sestrám v Církvě mimořádnou

míru lidskosti, soucitu a pravé lásky, aby po nějaké době pocítili, že konečně našli domov.

Jsme-li pokoušeni někoho soudit, pomysleme na Spasitele, jenž „miluje svět, dokonce tak, že položí svůj vlastní život, aby mohl přitáhnouti *všechny* lidi k sobě. ...

[A] praví: Pojdte ke mně, vy všechny končiny země, ... [neboť] *všichni* lidé mají onu výsadu, jeden jako druhý, a žádnému není zakázáno.“¹

Kdykoli si čtu v písmech, tak mi připadá, že lidé, které Pán kárá nejdůrazněji, jsou často ti, již o sobě mají vysoké mínění z důvodu svého bohatství, vlivu nebo domnělé spravedlivosti.

Při jedné příležitosti učil Spasitel podobenství o dvou mužích, kteří se šli do chrámu modlit. Jeden z nich, uznávaný farizeus, se modlil takto: „Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, [lichváři], nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán. Postím se dvakrát do [týdne], desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnu.“

Druhý muž, nenáviděný publikán, stál daleko a „nechtěl ani oči k nebi pozdvihnouti. Ale bil se v prsy své, řka: Bože, buď milostiv mně hříšnému.“

A Ježíš řekl: „Pravímť vám: Odšel tento, ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen [první].“²

Ve skutečnosti jsme „všickniť zajisté zhřešili, a [nemáme] slávy Boží“.³ Všichni potřebujeme milosrdenství. Až budeme posledního dne předvedeni před soudcovskou stolicí Boží, nedoufáme snad, že nám naše mnohé nedokonalosti budou odpuštěny? Netoužíme snad pocítit Spasitelovo objetí?

Je tedy zřejmě správné a příhodné, abychom druhým činili to, co si tak usilovně přejeme pro sebe.

Neříkám, že v životě nebo ve světě máme uznávat hřích nebo přehlížet zlo. Nicméně v zápalu nadšení si občas hřích pleteme s hříšníkem a odsuzujeme příliš rychle a jen s nepatrným soucitem. Díky novodobému zjevení víme, že „cena duší je veliká v očích Božích“.⁴ Cenu nějaké duše nedokážeme stanovit o nic lépe, než dokážeme změřit velikost vesmíru. Každý, s kým se setkáme, je v očích Nebeského Otce VIP osobou. Jakmile to pochopíme, začínáme chápat, jak se máme chovat k bližním.

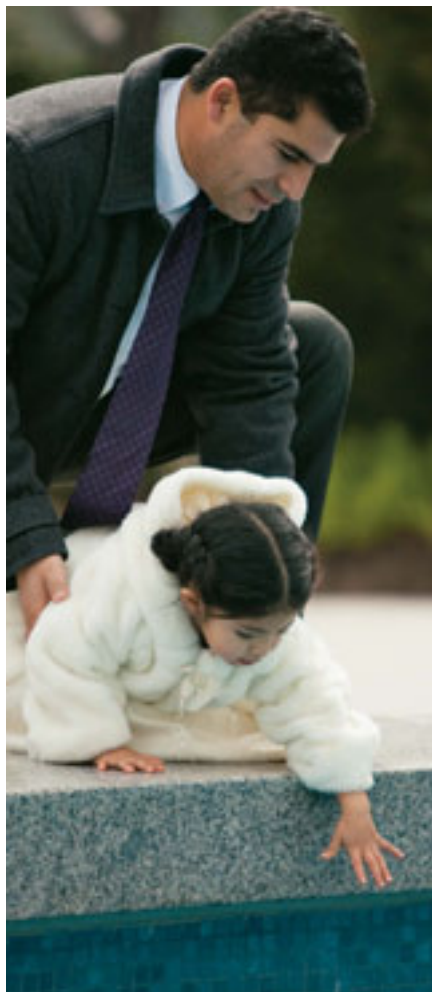
Jedna žena, jež léta zažívala zkoušky a utrpení, se slzami v očích řekla: „Uvědomila jsem si, že jsem jako stará dvacetidolarová bankovka – zmačkaná, potrhaná, ušpiněná, hrubě použitá a poškrábaná. Ale stále jsem

dvacetidolarová bankovka. Mám určitou hodnotu. I když tak možná nevypadám, a i když jsem potrhaná a pomačkaná, mám stále hodnotu celých dvaceti dolarů.“

Naše ruce mohou utěšovat

S tímto na mysl, necht' je naše srdce ze soucitu k druhým otevřeno a naše ruce nataženy, neboť každý kráčí svou vlastní nelehkou cestou. Jako učedníci Ježíše Krista, našeho Mistra, jsme povoláni spíše podporovat a uzdravovat než odsuzovat. Bylo nám přikázáno, abychom „[truchlili] s těmi, kteří truchlí“ a „[utěšovali] ty, kteří mají útechy zapotřebí“.⁵

Je nehodné nás, křesťanů, myslet si, že ti, již trpí, si své utrpení zaslouží. Velikonoční neděle je dobrým dnem

k tomu, abychom mysleli na Spasitele, jenž na sebe dobrovolně vzal bolesti, nemoci a utrpení nás všech – dokonce i těch, u nichž se zdá, že si své utrpení zaslouží.⁶

V knize Přísloví čteme, že „[vždy] miluje, kdož jest přítelem, a bratr v ssouzení ukáže se“.⁷ Mějme tedy druhé rádi vždy. A pomáhejme svým bratrům a sestrám zejména v časech protivenství.

Naše ruce mohou sloužit

Jedna stará židovská legenda pojednává o dvou bratrech – Abramovi a

Zimriovi, kteří vlastnili pole a společně na něm pracovali. Domluvili se, že si práci i sklizeň rozdělí rovným dílem. Jednou v noci, na konci žní, nemohl Zimri spát, neboť ho tížil pocit, že není správné, aby Abram, který musí živit svou ženu a sedm dětí, dostal jen polovinu sklizně, zatímco on, jenž žije pouze sám sebe, má takový přebytek.

A tak se Zimri oblékl a v tichosti odešel na pole, kde naložil třetinu své sklizně a přidal ji ke sklizni svého bratra. Pak se vrátil do postele, přesvědčen, že udělal to, co je správné.

Tu noc však nemohl spát ani Abram. Myslel na svého chudého bratra Zimriho, jenž byl zcela sám a neměl žádné syny, kteří by mu pomáhali. Měl pocit, že není správné, aby Zimri, jenž tak tvrdě pracoval sám, dostal jen polovinu sklizně. Z toho Bůh určitě nemá radost. A tak Abram v tichosti odešel na pole, kde naložil třetinu své sklizně a přidal ji ke sklizni svého milovaného bratra.

Druhý den ráno šli oba bratři na pole a byli udiveni, když zjistili, že obě jejich hromady se zdají být stejně velké. Tu noc oba bratři potichu odešli z domu na pole, aby tam udělali totéž, co minulou noc. Ovšem tentokrát se při tom setkali – a když se uviděli, rozplakali se a padli si do náručí. Ani jeden nebyl schopen slova, neboť jejich srdce přemohla láska a vděčnost.⁸

To je duch soucitu: že máme druhé rádi jako sami sebe,⁹ usilujeme o to, aby byli šťastní, a činíme jim to, co doufáme, že oni by činili nám.¹⁰

Opravdová láska vyžaduje skutky

Opravdová láska vyžaduje skutky. Můžeme o lásce celý den hovořit, můžeme o ní psát verše či básně, zpívat písně, jež ji vychvalují, a kázat o ní

druhým – ale dokud lásku nebudeme projevovat skutky, naše slova budou pouze „[mědí] zvučící aneb [zvoncem znějícím]“.¹¹

Kristus o lásce nejen mluvil – On ji každý den svého života také projevovat. Nesnažil se vymanit ze zástupu. Ježíš mezi lidmi kráčet a projevovat zájem o jednotlivce. Zachraňoval zbloudilé. Nedělal to, že by jen učil lekce o láskyplné službě a samotnou službu pak delegoval druhým. On nejenže učil, jak „[pomáhat] slabým, [pozdvihovat] ruce, které jsou skleslé, a [posilovat] kolena zemdlená“¹², ale On nám to také sám ukazoval.

Kristus ví, jak sloužit druhým dokonale. Když Spasitel vztáhne své ruce, pak ti, kterých se dotkne, jsou povzneseni a stávají se tak šlechetnějšími, silnějšími a lepšími lidmi.

Jsmeli my Jeho ruce, neměli bychom snad dělat totéž?

Můžeme milovat jako On

Když Spasitel hovořil o lásce jako o velikém přikázání, na němž „všec-ken zákon záleží i proroci“¹³, dal jasně najevo, co je nejdůležitější pro náš život, rodinu, sbor, společnost i národ, ve kterém žijeme. Dny můžeme trávit tím, že se zaměříme na naprosté detaily života, na zákon a na dlouhé seznamy úkolů; ale když zanedbáváme ono veliké přikázání, bloudíme a jsme jako mraky bez vody, které unáší vítr; a jako stromy bez ovoce.¹⁴

Bez této lásky k Bohu Otcí a k bližním máme pouze podobu Jeho Církve – ale chybí nám to hlavní. K čemu je dobré naše učení, nemáme-li lásku? K čemu je dobrá misionářská, chrámová nebo veřejně prospěšná práce, chybí-li láska?

Láska je to, co vedlo Nebeského

Otce ke stvoření našeho ducha; láska je to, co přivedlo Spasitele do zahrady getsemanské, aby nás vykoupil z hříchů. Láska je tím hlavním motivem plánu spasení; je zdrojem štěstí, léčivým pramenem, jenž nikdy nevysychá, a drahocenným zdrojem naděje.

Když v duchu Kristovy lásky máme pro druhé pomocnou ruku a laskavé srdce, děje se v nás něco úžasného. Náš duch se uzdravuje, a stává se vytrbenějším a silnějším. Jsme šťastnější, klidnější a vnímavější vůči našeptávanému Duchu Svatého.

Celým svým srdcem a duší vzdávám našemu Nebeskému Otci díky za Jeho lásku k nám, za dar Jeho Syna, za život a příklad Ježíše Krista a za Jeho bezhříšnou a nesobeckou obět. Raduji se ze skutečnosti, že Kristus není mrtvý, nýbrž vstal z hrobu! On žije a znovu se vrátil na zemi, aby lidem znovuzřídil svou pravomoc a evangelium. Dal nám dokonalý příklad toho, jakými muži a ženami máme být.

V tuto velikonoční neděli, a i každý den, když s vážností a úctou přemýšlíme o tom, jak nás Spasitel objímá, utěšuje a uzdravuje, se zavazme, že se staneme Jeho rukama, aby druzí mohli díky nám pocítit Jeho láskyplné objetí. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 2. Nefi 26:24–25, 28; zvýraznění přidáno.
2. Viz Lukáš 18:9–14.
3. Římanům 3:23.
4. Nauka a smlouvy 18:10.
5. Mosiáš 18:9.
6. Viz Alma 7:11–13; Nauka a smlouvy 19:16.
7. Přísloví 17:17.
8. Viz Clarence Cook, „Abram and Zimri“, *Poems by Clarence Cook* (1902), 6–9.
9. Viz Matouš 22:39.
10. Viz Matouš 7:12.
11. 1. Korintským 13:1.
12. Nauka a smlouvy 81:5.
13. Matouš 22:40.
14. Viz Judas 1:12.

Starší Richard G. Scott

Kvorum Dvanácti apoštolů

On žije! Sláva budiž Jeho jménu!

Naše porozumění Usmíření Ježíše Krista a naše víra v něj [nám] poskytnou sílu a schopnosti, jež jsou nezbytné pro úspěšný život.

Je velikonoční ráno – onen svatý den, v němž si celý křesťanský svět připomíná vítězství Ježíše Krista nad smrtí. Jeho Vzkříšení uvolnilo do té doby pevné řetězy smrti. Otevřel cestu, díky níž budou mít všechny děti Nebeského Otce narozené na zemi příležitost vstát z mrtvých a žít znovu.

Náš Otec v nebi se musel v onen posvátný den velmi radovat, když Jeho dokonale poslušný a ve všech ohledech způsobilý Syn rozbil řetězy smrti! Jaký smysl by měl pro věčnost Otcův plán štěstí, kdyby nebyl uveden v život nekonečným a věčným Usmířením Jeho dokonale poslušného Syna? Jaký smysl by mělo pro věčnost Stvoření země, na níž intelligence oděné duchovním tělem získávají tělo fyzické, kdyby život končil smrtí a nikdo by nebyl vzkříšen? Ono ráno bylo úžasným okamžikem pro všechny, již rozuměli jeho významu.

Velikonoce jsou onou posvátnou dobou, kdy se srdce všech oddaných křesťanů v pokorné vděčnosti obrací k našemu milovanému Spasiteli. Je to doba, jež má přinášet pokoj a radost všem, kteří Ho milují, a projevují to

tím, že dodržují Jeho přikázání. O Velikonocích myslíme na Ježíše, na Jeho život, na Jeho Usmíření, na Jeho Vzkříšení a na Jeho lásku. Vstal z mrtvých „s uzdravováním v křídlech svých“. (Malachiáš 4:2; 3. Nefi 25:2.) Jak moc všichni potřebujeme ono uzdravení, jež Vykupitel může poskytnout! Mé dnešní poselství naděje je založeno na zásadách obsažených v učení Mistra Učitele, Ježíše Krista.

Členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů mohou porozumět rozsahu onoho uzdravení, jež poskytuje Spasitelovo Usmíření, ve větší míře, protože máme plnost Jeho nauky. Uvědomujeme si, že to, co s nesmírným utrpením a obětí ochotně vykonal, nás bude ovlivňovat nejen v tomto životě, ale i v celé věčnosti.

Když teď, o Velikonocích, přemýšlíte o Vzkříšení a o ceně, jež byla zaplácena, a o daru, jenž byl přinesen skrze Usmíření, přemítejte o tom, čemu o těchto posvátných událostech učí písmo. Posílí se tím vaše osobní svědectví o jejich pravdivosti. Musejí být něčím více než jen zásadami, jimž se učíte z paměti. Musejí být vetkány